

[Valdemar Thomsen.]

til for kort Tid siden været sat ind paa at give det danske Folk en fuldkommen forrykt Indstilling til Nutidens og Fremtidens Problemer, fordi de selv saa dem alene ud fra det Synspunkt, at hvis nogle af disse Ideer og Systemer sejrede, saa var det den visse Død for deres Førertilværelse, for deres Plads i Nutidens privilegerede Klasse. Derfor skulde Folket ophidses og ikke oplyses. Den Slags Folk findes for Resten ikke blót blandt Socialdemokraterne. Ogsaa i andre Partier fandtes og findes Folk, der er lige saa livsinteresserede i Systemet som den bedste Socialdemokrat og derfor lige saa forblændede og lige saa opsat paa at forvirre Begreberne.

Forinden jeg slutter, har jeg til yderligere Understregning af det, jeg nu har fremhævet, nogle Bemærkninger, der er foranlediget af en Tale, som det ærede Medlem Hr. Kristen Amby holdt ved Finanslovens første Behandling. Talen drejede sig om Aandsarbejderne i Almindelighed og om Forfatteren Harald Nielsen i Særdeleshed. Bemærkelsesværdig var det ærede Medlems Oplysning om, at Harald Nielsen, der gennem 30—40 Aar har været en selvstændig og dygtig Forfatter, ikke findes blandt de understøttede paa Finansloven, hvilket for øvrigt ved den paagældende Lejlighed beklagedes ogsaa af Formanden for Det konservative Folkepartis Rigsdagsgruppe, det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft. Om Harald Nielsen udtalte det ærede Medlem Hr. Kristen Amby bl. a., at han i 40 Aar har tjent dette Lands Kultur paa alle Felter mere trofast end maaske nogen anden, mere ihærdigt, med hele sin Person som Indsats, at hans Arbejde er gennemtrængt af en eneste Ting: Ønsket om at tjene det Land, som hedder Danmark, og den Kultur, der er dansk, at han er Nordens største Kritiker, at han er en Høvding for de unge af ikke mindre Format, end Georg Brandes i sin Tid var.

Vi har lige set en Prøve paa Det konservative Folkepartis Formands og i Sammenligning dermed tidligere Formands Synspunkter, og derfor vil det være paa sin Plads ogsaa at stifte Bekendtskab med en Mand, der af det ærede Medlem Hr. Kristen Amby betragtes som en Høvding for de unge.

Det kan formentlig ikke undre, at jeg efter det ærede Medlems rosende Udtalelser følte Trang til at stifte nærmere Bekendtskab med Harald Nielsens Produktion. Det traf sig saa heldigt, at han netop da havde udsendt en Pjece med den højaktuelle

Titel: „Europas Fremtid“. Sjælden ser man dette Emne behandlet af en selvstændig og dygtig Mand, om hvem man, som i dette Tilfælde, kan sige, at han kun ønsker et tjene det Land, der hedder Danmark, og den Kultur, der er dansk. Hans Indlæg er særdeles orienterende og oplysende, og derfor vil jeg ganske kort omtale nogle af hans Hovedsynspunkter, der for øvrigt maa siges at være den bedst mulige Begrundelse for Regeringens Udenrigspolitik. Regeringen selv føler sig aabenbart aldrig i særlig Udstrækning foranlediget til at begrunde de Erklæringer, der Tid efter anden fremkommer, og derfor maa Tinget og Offentligheden, maaske ogsaa enkelte Ministre, have Interesse i at høre en virkelig saglig og nøgtern Begrundelse.

Harald Nielsen rejser til Indledning i sin Pjece Spørgsmaalet om Finlands fremtidige Skæbne, hvis Tyskland gaar til Grunde. Om England og Amerika siger han i denne Forbindelse, at ingen af de to Magter i givet Tilfælde har den ringeste Mulighed for at sætte Magt bag Ordene over for Rusland. Kun en eneste, siger de unges Høvding, nemlig Tyskland, er i Stand til at holde Rusland Stangen; kun det ejer den militære Styrke, der kræves dertil, kun det har den Beliggenhed, der gør det muligt, og den Interesse, der gør det nødvendigt. Om Rusland med dets 180 Millioner siger han, at det med gletcheragtig Ubønhørighed skyder sig ud over Grænserne, frem mod Havet, og at det bringer en kulturel Istid med sig.

Rusland er, som man ved, afskaaret fra Verdenshavene, og hvis der skal raades Bod paa dette Forhold — siger Harald Nielsen i sin Bog —, maa det enten erobre Balkan, eller det maa frem over den skandinaviske Halvø, eventuelt over Danmark — et Forhold, som vi netop i disse Dage er blevet mindet om gennem Meddelelserne om Aftalerne mellem England og Sovjetunionen. Harald Nielsen gør i Bogen opmærksom paa, at der er adskillige — og det er vistnok et mildt Udtryk i denne Forbindelse —, der er af den Opfattelse, at vi, saafremt Centralmagterne taber Krigen, paa ny vil faa et Europa opstykket i mindre Stater, der holder hinanden i Ligevægt, og som, om det bliver nødvendigt, vil have Storbritanniens og dens gennem Aarhundreder berømte Balancepolitik til Støtte mod den eller dem, der vil forstyrre Ligevægten. Kan man tænke sig dette System fortsat? spørger Harald Nielsen. Og han svarer med et bestemt Nej, fordi den forrige og den nuværende Krig — hvilket han